

ת"פ 12020/03/23 - מאיר חלפון נגד אברהם (רובי) בלולו, דורית שמחה בלולו, שניהם

בית משפט השלום בנתניה

תפ"מ 12020-03-23 חלפון נ' בלולו ואח'

לפני כבוד השופט אלי ברנד

מאיר חלפון

תובע

ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר ניסן שריפי ויואל ון דר גלאס

נגד

נתבעים

1. אברהם (רובי) בלולו

2. דורית שמחה בלולו

שניהם ע"י ב"כ עו"ד יהודה קרני

פסק-דין

התביעה ועיקר טענות הצדדים

1. לפני תביעה לפינוי מושכר.

התובע הוא הבעלים הרשום של הנכס הידוע כחלקה 93 בגוש 7185 והמצוי ברח' אלי כהן 16 ביישוב קדימה (להלן: "הנכס"), כעולה מנסח רישום המקרקעין (נספח א' לכתב התביעה).

הנכס הוא בניין ובו מספר דירות שבאחת מהן, המצויה בקומה הראשונה (דלת שמאלית, להלן: "הדירה"), מתגוררים הנתבעים מזה שנים רבות.

2. התובע, אשר רכש את הנכס מעמותה בשם ישיבת קדמת דוד (להלן: "העמותה"), טוען כי הדירה הושכרה לנתבעים על ידי העמותה טרם רכישת הנכס על ידו אלא שבשלב מסוים חדלו הללו לשלם את דמי השכירות ועל כן יש לפנותם מן הדירה.

3. מנגד טוענים הנתבעים כי מעולם לא שכרו את הדירה וכי הוענקה להם על ידי מייסד העמותה, מר דוד כהן ז"ל (שכונה על ידי הצדדים במהלך ההתדיינות גם בשם "סבא דוד"), רשות להתגורר בדירה למשך כל ימי חייהם "לנוכח מצבם האישי הקשה והרצון לסייע לנזקקים, זה מפעל חייו" (סעיף 7 לכתב ההגנה) ועל כן אין כל הצדקה ועילה לפנותם ממנה מאחר שמעולם לא היו אמורים לשלם עבורה דמי שכירות.

4. עוד טענו הנתבעים שקיים ספק בכשרות רכישת הנכס על ידי התובעת מן העמותה וכי בכל מקרה התובע ואחיו, עו"ד דוד חלפון שאף הוא היה מעורב ברכישה, מודעים לזכויותיהם בדירה, רכשו את הנכס כפוף לזכויות אלו והסכימו להשארותם בה וגם בשל כך אין לפנותם מן הדירה והגשת התביעה נעשתה בחוסר תום לב.

דין והכרעה

5. ראשית אבהיר כי הגם שבחקירתם הנגדית את התובע הקדישו הנתבעים זמן ניכר לסוגיית מודעותו להליכי הרכישה ומעורבותו האישית בהם לעומת מעורבות אחיו - הגם שהלה לא חלק על כך שאחיו, שכאמור הוא עו"ד, טיפל עבורו ברכישה - מבלי להציג כל ראיה פוזיטיבית לפגם כלשהו ברכישה, יש לזכור כי לצורך ההליך הנוכחי די בהוראת סעיף 125(א) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 (להלן: "החוק") הקובע כי - **"רישום בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יהווה ראיה חותכת לתכנון, אולם אין בכך כדי לגרוע מהוראות סעיפים 93 עד 97 לפקודת הסדר זכויות במקרקעין [נוסח חדש], תשכ"ט-1969"**.

כאשר לבד מהעלאת סימני שאלה מסויימים לא הוצגה כל ראיה פוזיטיבית לפגם או אי כשרות בעסקת רכישת הנכס על ידי התובע, די בהיותו הבעלים הרשום של הנכס כדי לבסס את זיקתו וזכותו לטעון בעניין החזקה בדירה, שכן מושכל יסוד היא הוראת סעיף 16 לחוק הקובעת כי - **"בעל מקרקעין ומי שזכאי להחזיק בהם זכאי לדרוש מסירת המקרקעין ממי שמחזיק בהם שלא כדין"**.

6. הפסיקה אכן הכירה באפשרות של הענקת רשות בלתי הדירה להשתמש במקרקעין, אולם כך קבע בית המשפט העליון בנושא זה (כאן מתוך ע"א 483/16 חביבה יהודאי נ' חלמיש - חברה ממשלתית - עירונית לדיור שיקום ולהתחדשות שכונות בתל אביב בע"מ (3.10.2017) פסקה 38, להלן: "פס"ד חביבה") -

"המונח 'רישיון במקרקעין' מתייחס להענקת זכות להחזקה ושימוש במקרקעין בתמורה או ללא תמורה, במפורש או מכללא. ... פסיקתו של בית משפט זה הכירה בו כמוסד המבוסס על שיקולים של צדק ומתאים למקרים מסויימים שבהם לא רכש המחזיק זכות קניינית במקרקעין לכל דבר ועניין. ככלל, רישיון במקרקעין הוא הדיר וניתן לביטול, אך ישנם מקרים שבהם הצדק דורש למנוע מנותן הרישיון לבטלו. במקרים שבהם בעל הזכויות במקרקעין הציג בפני אדם מצג בנוגע לשימוש במקרקעין - אף ללא הסכם מפורש - יש מצבים שבהם ניתן להכיר בקיומו של רישיון 'מכוח השתק' לשם עשיית צדק בין הצדדים. לצורך כך, נבחנו בפסיקה, בין השאר, כוונת הצדדים, הציפייה שיצר בעל המקרקעין אצל בעל הרישיון, מידת הסתמכותו של האחרון על הרישיון והנזק שנגרם לו עקב כך, משך השימוש במקרקעין, ועוד. כמו כן, נקבע כי לבתי המשפט נתון שיקול דעת רחב אף בקביעת הסעדים מכוחו של הרישיון - החל ממתן פיצוי כספי בגין ביטול הרישיון וכלה בקביעה כי הרשות בלתי הדירה ואינה ניתנת לביטול - והכל על-פי נסיבות המקרה הקונקרטי ..."

7. מאחר שבענייננו אין חולק כי הנתבעים אינם משלמים עבור מגוריהם בדירה דמי שכירות ואף לא נטען בכתב ההגנה כי קבלו זכויות קנייניות בדירה (הגם שאגב עדויותיהם עלו אמירות בסגנון זה, אך הללו נראות יותר כצורת התבטאות שכן בכתב הגנתם וביתר עדותם נאמרו דברים אחרים מה גם שלא הוצג מסמך כתוב ביחס להעברת הבעלות ועל כן טענה ככזו - לו עלתה באופן ממשי - היתה בסתירה להוראות סעיף 8 לחוק) אלא רק זכויות שימוש לכל חייהם ממר כהן המנוח, משמעות טענתם היא לקיומו של החרג המכונה רישיון בלתי הדיר.

8. דא עקא, הנתבעים לא הראו כל ראיה אובייקטיבית המלמדת על הענקת רישיון מסוג זה או אחר במקרקעין ולמעשה הראיות היחידות המונחות לפני בנושא זה הן עדויותיהם וחלוף השנים במהלך התגוררו בדירה הגם שאין חולק שלפחות במשך תקופה לא מבוטלת אינם משלמים עבור מגוריהם בה מאומה, כאשר לטענתם

העובדה שלא נדרשו להתפנות מן הדירה או לשלם דמי שכירות מלמדת על הרשות שקבלו להחזיק בה לכל ימי חייהם ללא תמורה.

בהקשר זה יוער כי הנתבעים צרפו לכתב הגנתם תצהירים של שני מצהירים אולם הללו לא התייצבו להחקר על תצהיריהם ועל כן יש למחקם, ורק למעלה מן הנדרש אעיר כי מדובר לכל היותר בעדויות מפי השמועה שגם על פי תוכן ספק אם יש בהן כדי להוכיח את טענת הנתבעים.

9. מנגד, הציג התובע מכתב התראה בטרם נקיטת הליכים ששיגר ב"כ העמותה (משרד עו"ד שאחיו של התובע נמנה על בעליו) אל הנתבע 1 ביום 30.9.13 בו נטען כי עד סוף שנת 2012 שילמו הנתבעים דמי שכירות חודשיים וממועד זה ואילך חדלו לשלם וכי אם לא יסדירו את התשלום תוך 7 ימים תנקוט העמותה הליכים נגדם, לרבות תביעת פינוי (נספח ג' לכתב התביעה).

עוד הגיש התובע מכתב ששיגר ב"כ הנתבעים ביום 27.10.13, במענה למכתב האמור, בו טען בשמם כי במשך עשר השנים שקדמו למועד משלוח המכתב נדרשו לשלם דמי שכירות מופחתים בסך ₪ 600 ורק מרגע שהחליט מנהל העמותה באופן חד צדדי להעלות את דמי השכירות ללא התחשבות במצבם הקשה חדלו לשלם עקב מצבם (נספח ד' לכתב התביעה).

מכתב זה, אשר נשלח על ידי עו"ד מטעם הנתבעים והנתבעת 2 הודתה כי נשלח לאחר שפנתה אליו ושטחה בפניו טענותיה ביחס לזכותם להתגורר בדירה וככל הנראה על בסיסן (עמ' 13 לפרוטוקול שורות 29-33. כל ההפניות להלן לעמודים בסתמא הן לעמודי הפרוטוקול), עומד בסתירה חזיתית לטענת הנתבעים בדבר זכות בלתי הדירה להתגורר בדירה ללא תשלום.

יוער כי לא הוצגה ראיה לכך שבמקרה קודם טענו הנתבעים בפני מאן דהוא את טענתם הנוכחית.

10. הנתבעים טענו כי פניית הנתבעת 2 אל עוה"ד מטעמם היתה בעת מצוקה וכי באותה עת היא היתה "בלחץ נפשי מאוד גבוה" וכן "במצב נפשי לא טוב", כי הדברים שכתב במכתב בדבר תשלום דמי שכירות אינם נכונים ואינם מבוססים על דברים שאמרה לו וכי התשלום ששילמו היה בעצם תרומה לעמותה לסיוע ברכישת מצרכים עבור רכישת מצרכים לחניכים בפנימייה שהפעילה ולא דמי שכירות (הנתבע 1 בעמ' 9 לפרוטוקול שורות 32-35 והנתבעת 2 בעמ' 13 שורה 34 - עמ' 14 שורה 5).

דא עקא, עו"ד אריה לייבוביץ' אשר כתב את המכתב מטעם הנתבעים לא הוזמן להעיד מטעמם ואף לא צורף תצהיר שלו הגם שמכתבו צורף לכתב התביעה והנתבעים ידעו על הטענה בנושא זה טרם הגשת כתב הגנתם, וכמובן שמחדל זה רובץ לפתחם ופועל נגדם.

לא זו אף זו, הטענה כי מדובר בדמי שכירות אינה מופיעה במכתב עוה"ד במובלע או אגב אורחא אלא במפורש שוב ושוב ומוצגת כליבת טענת הנתבעים, והכל שעה שמדובר במכתב עו"ד - אשר חזקה כי בקיא ומבין היטב את ההבדל המהותי בין שכירות לבין רישיון בלתי הדיר למגורים ללא תשלום, לצד תרומות שאינן קשורות לכך, ואת גורליות הבדל זה במקרה דנן לו היתה מועלית בפניו הטענה לרישיון בלתי הדיר בחינם על ידי הנתבעת 2.

הנתבעים לא הוכיחו בכל דרך כי באותה עת היתה הנתבעת 2 במצב נפשי קשה עד כדי כך שלא היתה מסוגלת להעלות את טענתם המרכזית בפני עו"ד ליבוביץ, זאת הגם שהנתבע 1 טען שקיימות ראיות לכך (עמ' 9 שורה 34) ואכן לפחות בשירותי הרווחה היתה מוכרת מאז 1999 (נספח ה' לכתב ההגנה) ובעת מצוקה היתה לה כתובת נוספת מעבר לפנייה לגורמי בריאות הנפש או גורמים רפואיים שאמורה היתה לתעד פניה בנושא זה באמצעותה ניתן היה להוכיח זאת.

נהיר כי אי הבאת ראיות אלו שלכאורה מצויות בשליטתם פועלת לרעתם.

אוסף ואעיר כי גרסתה של הנתבעת 2 בנושא זה לכאורה סותרת את עצמה, שכן אם טענה שאמרה לעו"ד דברים אחרים מאלו שכתב נראה כי מצבה הנפשי לא השפיע על יכולתה לבטא את עצמה אך טענה זו אינה מתיישבת עם הטענה כי מצבה הנפשי מנע ממנה להבהיר את טענותיה לעו"ד כדבעי.

לאור האמור, קשה עד מאוד לקבל את גרסת הנתבעים על פיה טענת היסוד החוזרת על עצמה שוב ושוב בכתב עו"ד ליבוביץ מטעם הנתבעים, שנכתב לאחר פנייה והצגת הדברים בפניו על ידי הנתבעת 2, משוללת כל יסוד ושונה באופן קיצוני ממה שהוצג לו על ידי הנתבעת 2.

11. לא זו אף זו, בחקירתם הנגדית של הנתבעים הוצגו להם קבלות על תשלומים ששילמו בשנת 2012 עבור הדירה ולצידם שלמו גם דיירים אחרים שהתגוררו בדירות בבנין, כאשר לגבי כולם דובר בדמי שכירות נמוכים בסכומים של 600-800 ₪ לחודש (עמ' 10 שורות 19-20), כך שברור כי מדובר בבנין בו התגוררו דיירים שונים אשר שילמו דמי שכירות מוזלים, ככל הנראה עקב מטרות העמותה הכוללות השכרת דירות לאנשים קשי יום ונצרכים (כמפורט בסעיפים 8-9 לכתב האמור של ב"כ הנתבעים לב"כ עמותה).

בנסיבות אלו התבקשו הנתבעים בחקירתם הנגדית להצביע על ההיגיון באבחנה בינם לבין כל יתר הדיירים שהתגוררו בבנין, אף הם אברכים קשי יום שבכל זאת שילמו דמי שכירות גם אם מופחתים, ועל כך השיב הנתבע 1 כי עבד בעבר במשך שנתיים ומחצה כמדריך בפנימייה שניהלה העמותה וכשמר כהן ז"ל שמע שהוא עומד לעזוב את קדימה עם נישואיו העניק להם הזכות להשתמש בדירה למשך כל חייהם ללא תמורה (עמ' 11 שורה 24 - עמ' 12 שורה 5).

הסברו זה של הנתבע 1 מוקשה ביותר, במיוחד לאור מטרת העמותה כפי שהוצגה לעיל.

12. ראשית, מבלי להקל ראש בחשיבות תרומתו של הנתבע 1 כמדריך בפנימייה, קשה לקבל כי שוויה עולה כדי ערכה הכספי של זכות שימוש בדירה לכל החיים, והעובדה שמדובר בתוצאה לא סבירה שקשה להולמה מצריך הוכחה ברף גבוה מן הבסיסי.

זאת ועוד, הענקת זכות כזו לכל החיים בהתעלם ממצבו הכלכלי של הנתבע 1 בעתיד ומן האפשרות שמצבו ישתפר או שלא יהיה עוד אברך - כפי שאכן קרה, שעה שהודה הוא מועסק בשתי משרות ואינו לומד בישיבה או כולל (עמ' 8 שורה 36 - עמ' 9 שורה 24) - עומדת בסתירה למטרות העמותה שאזכרו לעיל ויכולה להביא לכך שבשלב כלשהו יחזיק התובע דירה שתמנע האפשרות להשכירה למי שעונה על מטרות העמותה.

לכל היותר - ואינני קובע שכך היה - היה היגיון כלשהו שמר כהן המנוח יסכים למגורי הנתבע 1 בדירה ללא עלות כל עוד עומד הוא בתנאים הנגזרים ממטרות העמותה וכיום ברי כי לא זה המצב, אך גם זו אפשרות שלא הוכחה וכפי שראינו לעיל נסתרת מתוך הראיות המלמדות על תשלומים ששלמו הנתבעים עד שהפסיקו בשל העלאת הסכום החודשי.

13. על כל האמור יש להוסיף כי מחומר הראיות עולה בבירור כי מי שהיתה בעלת הזכויות בנכס היתה העמותה ולא מר כהן המנוח באופן אישי (בין היתר נאמר הדבר במפורש בסעיף 9 לכתב ההגנה הנתמך בתצהירי הנתבעים ועולה אף מתוך חוזה רכישת הנכס על ידי התובע מן העמותה שהגיש התובע), כך שקשה להלום מצב בו המנוח מעניק זכות שאינה שלו לנתבעים ובמיוחד קשה להלום את תיאור הענקת הזכות כפי שבא לידי ביטוי בעדות הנתבע 1 - "כשסבא דוד שמע שאני עומד לעזוב את קדימה ... באותו יום הגיע אליי עם צבת, שבר את המנעול של הדלת ... ואמר לי שזה הבית שלי ושאחיה שם ..." (עמ' 11 שורה 35 - עמ' 12 שורה 2) - עם העברת זכות השייכת לעמותה באופן התואם את דיני העמותות, ועל פני הדברים גם אם התיאור נכון ספק רב אם היתה למנוח זכות להעניק את הרישיון הנטען (מה גם שנראה כי אילו היה מוסמך לעשות זאת לא היה צריך לשם שבירת המנעול אלא היה אוחד במפתח), הגם שחלילה אינני מרמז על כוונת זדון מצידו של מי שסייע בהקמת הבניין על הנכס.

בהקשר זה יוזכר כי הנתבעים הלינו מרה על אופן רכישת הזכויות בנכס על ידי התובע באופן שאינו הולם את דיני העמותות, ולאור האמור יפה לכך הביטוי החז"לי - "**אומר לו טול קיסם מבין עיניך, אומר לו טול קורה מבין שיניך**" (תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף ט"ו עמ' ב' ובמקורות נוספים, בהיפוך תפקידים עגום לעומת עניינו).

אוסף ואציין כי גם בתיאור הציורי שתאר הנתבע 1 (וגם בציטוטו מתוך ספר עלום שלא הוגש כראיה וספק מה מעמדו) לא נזכר ולו ברמז שמדובר ברשות בלתי הדירה לכל החיים וללא קשר למצבו הכלכלי אלא רק במענה לצורך באותו מעמד.

14. כפי שהוצג לעיל הקדישו הנתבעים פרק נרחב מתוך חקירתו הנגדית של התובע לסוגיית מעורבותו במגעים לקראת רכישת הנכס ולניסיון להוכיח את מודעותו לזכויותיהם הנתענות והסכמתו - בעצמו או באמצעות אחיו - להמשך מגוריהם בה לכל חייהם.

כבר עתה אבהיר כי גם אם מצא התובע לנכון להסתייע באחיו לשם רכישת הדירה, סמך עליו ולמעשה הותיר את כל ניהול המגעים בידי - כאשר מדובר בעו"ד אשר חזקה כי בקיא יותר ממנו, כבחור צעיר בן 21, בדיני המקרקעין והחוזים - אין בכך ולו שמץ של פגם ולוואי ותמיד יסייעו אחים האחד למשנהו וישמרו על יחסי אחווה ומשפחה טובים ותקינים.

דא עקא, גם בעניין זה לא באה כל ראיה פוזיטיבית להסכמה למגורי הנתבעים בדירה מצד התובע או מי מטעמו ולכל היותר הוכח כי היה מודע לכך שיש בדירה דיירים שאינם משלמים דמי שכירות בשונה מיתר הדיירים.

מנגד, מחוזה רכישת הנכס שהגיש התובע (בקשה מס' 7) עולה בבירור כי זכותם הנתבעים בדירה לא רק שלא הובטחה במסגרת הרכישה והמכירה לא נעשתה כפוף לזכות זו אלא שזכר זכותם הנתבעים של הנתבעים כלל לא בא בחוזה ובסעיף 3 מצהירה העמותה כך -

3.3 כי בכפוף לקבלת הסכמת רמ"י להעברת הזכויות, לא ידוע לה על כל מניעה להעביר את כל הזכויות בממכר לרוכש (=התובע - א"ב) ולרושמו על שמו כאשר הנכס חופשי ונקי מכל חוב ו/או חבות ו/או שעבוד ו/או משכנתא ו/או עיקול ו/או כל זכות לצד שלישי כלשהו.

3.4 כי לא עשתה כל עסקה סותרת ו/או דיספוזיציה סותרת לעסקה נשוא הסכם זה וכי לא ידוע לה על כל מניעה להתקשרותה בהסכם זה."

15. ממכלול האמור עולה בבירור כי הנתבעים לא הוכיחו את זכותם להתגורר בדירה ללא תשלום לכל חייהם - לא את עצם הענקת הרישיון ולא עמידה בתנאים שנקבעו בפס"ד חביבה לצורך הקביעה כי הרישיון הוא בלתי הדיר, באשר לא הוכיחו שזו היתה כוונת המנוח; לא הוכיחו שהיתה לו זכות להעניק להם רישיון כזה; לא הוכיחו הסתמכות על רישיון כזה ותשובת עו"ד ליבוביץ מטעמם מלמדת על ההפך; ובוודאי שלא הוכיחו נזק כלשהו שנגרם להם עקב השימוש בדירה וההפך הוא הנכון - במשך כל השנים שהתגוררו בה חסכו לעצמם הוצאה כספית ניכרת ביותר.

זאת ועוד, הוכח כי כיום אין הנתבעים במצב ההולם את המגורים בדירה על פי מטרות העמותה - אפילו לא בשכר מופחת וקל וחומר שלא בחינם - שכן אין מדובר עוד באברך ואשתו אלא בבני זוג עובדים שכל הנראה תוך זמן לא רב במיוחד תעמוד לרשותם דירה חדשה ומרווחת יותר מן הדירה דנן (עמ' 14 שורות 26-36 ונספח ז' לכתב התביעה).

16. כפי שנקבע בפס"ד חביבה, גם כאשר מוכחת הענקת רישיון הכלל הוא שרישיון הוא הדיר והחריג הוא היותו בלתי הדיר, ובענייננו לא רק שלא הוכחו התנאים להיות הרישיון בלתי הדיר כפי שפורט לעיל אלא אף עצם הענקת הרישיון להשתמש בדירה ללא תמורה לא הוכחה והתשלומים החודשיים ששלמו לפחות בשנת 2012 מהווים ראיה סותרת לכך.

אעיר כי ביחס לתשלומים אלו טענו הנתבעים כי מדובר בתרומות שתרמו על פי יכולתם, אלא שגם טענה זו מוקשה שכן לא ברור האינטרס ברישום קבלות על ידי עמותה העוסקת לכאורה בגמילות חסד תוך ציון שהתשלום התקבל עבור דמי שכירות אם במציאות מדובר בתרומה, ומנגד מדובר בסכומים קרובים לדמי השכירות ששילמו יתר הדיירים (עמ' 10 שורות 11-22) ושולמו בתדירות חודשית ההולמת דמי שכירות, ועל כל זאת נוסף, כאמור לעיל - כי לאחר ועל פי שיחה עם הנתבעת 2 שיגר עו"ד ליבוביץ מכתב לב"כ העמותה בו טען במפורש בשם הנתבעים כי שילמו דמי שכירות בדיוק באותה תקופה בה מתועדים התשלומים בקבלות.

סיכום

17. המורם מכלל האמור הוא שהתובע הוכיח בעלות בדירה וכי הנתבעים מתגוררים בה ללא תשלום בעוד שהנתבעים לא הוכיחו רשות להתגורר בה לכל חייהם חנים והראיות אף מלמדות על ההפך באופן פוזיטיבי, לכל הפחות ברמה הנדרשת להליך אזרחי שלא לומר מעבר לכך, ובמצב זה זכותו לדרוש השבת החזקה בה לידיו.

18. במצב דברים זה דין התביעה להתקבל.

19. לאור האמור, אך בשים לב לעובדה שמדובר במשפחה מרובת ילדים ותהליך מציאת מקום מגורים חלופי אינו עניין שניתן לבצע בן רגע וכן לעובדה שהתובע רכש את הנכס כבר בשנת 2021 אך הגיש את התביעה רק השתא כך שנראה שאין מדובר בעניין בוער גם עבורו במידה ניכרת, אינני סבור שנכון להורות על פינוי תוך זמן קצר במיוחד.

אעיר כי גם בפתח הדיון, בשיח שנערך מחוץ לפרוטוקול, וגם בסיומו כפי שנאמר בהחלטתי החותמת אותו המלצתי לצדדים לנסות וליישב מחלוקת זו בהסכמה בין היתר לאור מצבם של הנתבעים אולם מאחר שהללו לא השכילו לעשות כך אין מנוס מהכרעה על פי הדיון.

20. אשר על כן אני מורה לנתבעים לפנות את הדירה מכל אדם וחפץ שבשליטתם תוך 90 יום.

21. בשים לב לאופן התנהלות הנתבעים בכל הקשור בהליך זה ואף במהלכו, לעובדה שהראיות עומדות בסתירה לטענותיהם ולתוצאה, אך בה בעת גם בשים לב לטענתם בדבר היותם במצב כלכלי שאינו מזהיר ישאו הנתבעים בהוצאות התובע ושכ"ט עו"ד בסך 7,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 60 יום.

ניתן היום, כ"ו סיוון תשפ"ג, 15 יוני 2023, בהעדר הצדדים.